

Müftülerin, hocaların sarıkları ne renkte olur? Hepiniz beyaz dediniz değil mi? Peki hiç rengi kandan ötürü kırmızıya dönmüş sarık gördünüz mü? Bendeniz maalesef küçüklüğümde gördüm. Fatihalarınıza muhtaç babam eve Türkiye Gazetesi alırdı. Bir sabah gazeteyi bakkaldan alıp; manşette İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga'nın ve Batı Trakyalı Türklerin dövülerek hastanelik edildiklerini ve Edirne'ye getirildiklerini okuduğumda eve gelene kadar sokakta ağladığımı unutamiyorum. Sedyeye yatırılan bir alim ve hemen yanında Hocaefendi'nin akan kanından fesinin rengi gibi kırmızıya dönmüş bir sarık...İskeçe Müftüsü; Rumeli'nin son sarıklısı Mehmet Emin Aga Hocaefendi'nin sarığı...

İskeçe; Gümülcine, Drama, Kavala, Serez...1371 yılında tanışılar Osmanlı ile. Osmanlı Toprağı unvanını Erzurum'dan, Konya'dan, Diyarbakır'dan önce alır İskeçe. Anadolu'dan akın akın Yörükler göç eder bölgeye. Bir yandan Türkleştirirler, öte yandan İslamlaştırırlar. Yörükler dağına ovasına, tepesine deresine İslam mührünü kazırlar, Türk damgasını vururlar. Beş asır huzurla geçer... Ama ne var ki 1900'ler ile yeryüzüne kara bir bulut çöker.Kara buluttan yağan katran karası elem yağmurlarından nasibi en çok Osmanlı Toprakları alır. Balkan Savaşları ile ecdat yadigarı diyarlar bir bir elden çıkar.

Plevne'deki diriliş destanını Yanya yazar. Şumnu'daki katliamın eşi benzeri Avrethisar'da yaşanır. Avrethisar'da bir camiye doldurulan yüzlerce Müslüman diri diri yakılır. İskeçe de elem yağmurlarından payını alır. 1912'de önce Bulgarlar işgal eder. İşgal ile birlikte Balkanlar'da gelsin katliamlar, sürgünler, tecavüzler..Dile kolay ama üç asırdır Rumeli toprağı Osmanlı'nın ardından alışmıştır böyle canavarlıklara. Ama Batı Trakya şaşırtır işgalcilerini. Sultan Abdulhamid yadigarı Teşkilat-ı Mahsusa'dan gelenlerin yardımıyla Batı Trakya Geçici Hükümetini kururlar. Otuz bin kişilik bir ordu teşekkür ettirirler.. Ay yıldızlı yeşil, siyah ve beyazdan oluşan bayrakları vardır artık. Bayraktaki siyah Rumeli'deki zulmü, yeşil İslamı ay yıldız ise Türklüğü simgeler. Ne var ki yetmiş gün geçmeden İttihad ve Terakki'nin üç isminden Cemal Paşa'nın gayretleri (!) ile bu devlet feshedilir. Ah Cemal Paşa ah. Bizim tarihimiz işte böyle acı olaylar ile doludur. Balkan Savaşlarında Selanik'i tek kurşun atmadan teslim etmedik mi? Neden mi savaşmadık? Kimbilir...

Ordusu, adliyesi, pulu hatta İstiklal Marşı bile olan bu müstakil devlet lağv edildikten sonra bölgeyi tekrar Bulgarlar işgal eder. 1920'de ise Batı Trakya Yunanlılara bırakılır. Bu sefer Batı Trakya Müdafai Hukuk Cemiyeti kurulur. Cemiyet kah Yunanlılara baskınlar verir, kah akınlar düzenler. Ankara'da bölgenin Yunanistan'a bırakılması eğilimine karşılık olarak Türkiye'ye bir de muhtıra verirler. Muhtırada en ilginç olan ise şu cümlelerdir : "Batı Trakya'nın geleceği halkının oyuna başvurarak belirlenmelidir. Bu bölgede Koşukavak, Eğridere, Kırcaali, Sarı Şaban kazalarında Türk'ten başka bir unsur yoktur. Gümülcine, İskeçe, Ahiçelebi, Drama, Kavala, Nevrekop'da da yüzde seksenden fazla yoğun bir Türk çoğunluğu vardır."

Lozan yok mu Lozan? Ben Lozan'a dair bir şey demeyeyim de siz en iyisi Kadir Mısıroğlu Hoca'nın Lozan Zafermi Hezimetmi isimli kitabından okuyun. Lozan da bölge Yunanistan'a bırakılır. İskeçe ve Gümülcine dışındaki Türkler nüfus mübadelesine tabi tutulurlar. İskeçe ve Gümülcine ise Rumeli'den hazin göçe şahit olurlar. Preveze'den, Yanya'dan, Langaza'dan, Selanik'ten, yüz binlerce müslümanın anavatana hazin dönüşlerini görür.

Rumeli'nin kadim ve kutlu mirasının bir parçası olarak 3 Eylül 1931 yılında İskeçe'ye bağlı Şahin Köyünde dünyaya gelir Mehmet Emin Aga. Babası Mustafa Hilmi Efendi de hocadır. İlim meclisinde açar gözlerini dünyaya. Emekleme esnasında babasının kitapları ile tanışır. Medrese eğitimine başladığı esnada İkinci Dünya Savaşı patlak verir ve bölgeyi bu sefer Bulgarlar işgal ederler. Bulgarların çekilmesi ile Yunan İç Savaşı çıkar. Hocaefendi; mecbur köyüne döner, tahsiline bulabildiği bir hocadan devam eder. 1945 yılında hafızlığını tamamlar. Ahirette hafızlara giydirilecek tacı 14 yaşındayken kazanır.

Türkiye'de dine diyanete ait her ne varsa yasaklandığı bir devre de Osmanlı Usulü medrese eğitimi almak, hele de Yunanistan'da. Hele de İkinci Dünya Savaşı'nın ardından gelen iç savaşta... Her babayığidin harcı değildir ama nice isimsiz kahraman gibi Hocaefendi de zoru başarır. Zamanın İskeçe Müftüsü Sabri Efendi'de okur.. Gurbet; ama ilim için kadim Ehl-i Sünnet geleneğinin bir mirasıdır; Selef Alimlerinin güzel adetidir. Bu adete Hocaefendi'de uyar. Hoş gidebileceği pek yer yoktur. İstanbul'da hocalar medreselerine giremezler. Anadolu'da ki pek çok medrese ya saman deposudur ya baykuşlara ev. Hoş gitmek istese de Yunanistan'dan çıkmak hele de bir Türk'ün çıkması hele hele ilim için çıkması imkansız gibidir. Çıkırsa da geri dönemez. İskeçe Müftüsü Sabri Hocaefendi'nin vefatı ile de Gümülcine'ye geçer. Hafız Ali Reşad Hocaefendi'nin özel ders halkasına katılır.

1954 yılında tahsilini tamamlar ve icazetini alır. Artık O da İnsanlığın Efendisine ulaşan alimler silsilene dahil olmuştur. Ehl-i Sünnetin insanlığı aydınlatan nurani bir kandili, rabbani bir güneşidir. Doğduğu köye Şahin Köye geri döner Anadolu'da asırlarca nasara yensuru seslerinin yükseldiği, fikhın hadisin kelamın müzakere edildiği medreseler yıkılırken Yunanistan'da medrese açmak ne büyük bir iştir. Üstelikte kadim bir mirasın temsilcisi bir mektep.

Mehmet Emin Hocaefendi'den bin sene evvel; Bağdat'ta Büyük Selçuklunun Büyük Veziri Nizamül Mülk'ün; Hüccetül İslam İmam-ı Gazzali'nin dersiamlığında tesis ettiği Ehl-i Sünnet medreselerinin bir numunesi, bir temsilcisi olan Şahinköy medrese de Hocaefendi'nin dile kolay yirmi beş senesi geçer.

Bu küçük medrese sınırın öte yakasında çoktan unutulmuş bir ders programını takip eder. Kah

Birgivi'nin Avamili okunur kah Mülteka'ya bakılır. Mülteka gibi fıkıh kitabı bulunmaz. Ne de olsa müellifi Fatih Camii'nin dersiamıdır, imam hatibidir. İmam dediysek canım şimdi adı beyaz kendisi envai renk olan imamlardan değil. Hazreti Fatih'in vakıf şartıdır; camisine imam atanacak şahıs kırk sene ikinci namazının gayri müekked olan ilk sünnetini terk etmemiş olacaktır. Eh böylesi bir alimin; İbrahim-i Halebi'nin yazdığı Mülteka'ya vakıf olan talebelerde Şahinköy'de şahin kesilirler. Ne de olsa serde evlad-ı fatihanlık vardır.

Altı asır Tuna; Şahinköylü talebelerin dedelerinin cezbeleri ile titremiştir. Tuna dedesinden titrer de Atina bu ücra köydeki talebelerden titremez mi ? Atina'daki Albaylar Cuntasını ürkütür Şahin Köylü talebeler. Hocaefendi hakkında 1968'de dava açılır. Tutuklanır ve bir tek Türk'ün bile kalmadığı Drama'da hapsedilir. Sebep aramayın canım Hocaefendi'nin gözünün üstünde kaşı vardır. Ama bu sefer Albaylar biraz insaflıdır; Hocaefendi'nin suçu söylenir : Talebeye Türklük bilinci aşılama. Komedinin dik alası; çünkü İskeçe'nin taşları Türk'tür; kökü Türk'tür ne aşısı. Ama kurt kuzuyu yiyecek ya...Mazeret olsun. Söylemeye dilleri varmaz ama Hocaefendi'nin talebe ve Müslümanlar üzerinde bıraktığı tesir ürkütmüştür Onları.

Hapisten sonra İskeçe Müftülüğünde katip olarak göreve başlar. İki sene sonra da Müftü Yardımcılığına getirilir. Artık o müftülükten toplum liderliğine giden basamakları tırmanmaya başlamıştır. Kıbrıs Barış Harekatından sonra Batı Trakya'daki Türklerin durumu daha da zorlaşır. Vakıf mallarına el konulur; Müslümanlar Yunan Anayasası'nın 19. maddesi gerekçe gösterilerek vatandaşlıktan atılır.

Mehmet Emin Hocaefendi kapı kapı dolaşır. Ama nafile. Türkiye'de kapılar yüzüne kapanır. Ne de olsa sarıklı bir hocadır. Bizim basına hoca ne lazım? Hele de böylesi Osmanlı bakiyyesi bir Hoca'nın mücadelesine bizim gazeteler destek verir mi hiç? İmkansızlıklar içinde çırpınır Hocaefendi. Camileri tamir ettirmekten tutunda zorla gasp edilen vakıf mallarını kurtarmak için elinden gelenin fazlasını yapar.
Hocalıktan Agalığa

Rumeli'nde Aga; toplumsal önderlere sözü dinlenen büyüklere verilen ünvanıdır. Öyle bol keseden herkese Aga denmez. Aga anlaşmazlıkları bitirir, fakirleri evlendirir, yetimlere kucak açar. Rumeli'nde birisine aga deniyorsa bilin ki kelimenin tam anlamıyla agadır. İskeçeliler; faziletli Hocaefendilerine bir de Aga'lık sıfatını layık görürler. Mehmet Emin Hocaefendi artık Mehmet Emin Aga'dır. İskeçe'de akan gözyaşlarını silen bir mücahittir.

1990 yılı İskeçe için dönüm noktasıdır. 29 Ocak'ta masum gösteriye kan bulaşır. Hocaefendi

muhtelif yerlerinden şişlenerek öldürölmek istenir. Çıkan olaylar karşısında Hocaefendi'nin babası ve İskeçe Müftüsü Mustafa Hilmi Efendi vefat eder. Babasının makamına Mehmet Emin Hocaefendi getirilmek istenir. Hocaefendi reddeder. Sebebi mi? Layık değilim der. Aynen İmam-ı Azam gibi. Abbasi Halifesi koca devletin baş kadılığını teklif ettiğinde İmam-ı Azam da Mehmet Emin Hocaefendi gibi layık değilim demişti ya. İşte Mehmet Emin Aga da aynı sebeple reddeder makamı. Dava adamına makam ne lazım? Kudsi davanı en edna ferdi olmak adanmış ruhlar için kafidir. Ama toplumundan gelen istekleri kıramaz. Geçici olarak vekalet etmeyi kabul eder. Bir şartı vardır: 1920'deki anlaşma da İskeçeliler müftülerini kendi oyları ile seçeceklerdir. Ama bir süre sonra Yunanistan; Gümölcine'ye 1920 anlaşmasına aykırı olarak müftü atayınca Hocaefendi protesto etmek için istifa eder. Evine inzivaya çekilir.

Ama 17 Ağustos 1990'da İskeçeliler camilere seçim sandıklarını koyarlar. 120 cami'de yapılan seçimle Hocaefendi Müftü seçilir. Vazifeye başlar. Vazifesi uzun sürmez; sadece altı gün. Böylesine bir direniş abidesini Yunanlılar vazifede bırakırlar mı? 23 Ağustos 1990 günü Yunan Polisi Müftülük Binasını basar. Hocaefendi " Seçimle geldim seçimle giderim" dese de dinleyen çıkmaz. Yunanistan demokrasinin beşiği derler ya felsefeciler; külliye yalan. Alın size demokrasi. Yaşı atmış bulmuş bir Hocaefendiyi yirmi polis yaka paça dışarı sürükler. Sürüklemekle kalmazlar resmen döverler. Avrupa Birliği üyesi Yunanistan'da olur bunlar. İnsan hakları, demokrasi, evrensel ilkeler falan laftadır; Müslümanlar için hiç birisi geçerli değildir.

Bakın seçimle gelen iki dini lidere iki farklı dine mensup iki farklı milletin tavrı şudur: İstanbul'daki Rumların 1949'da Fener Rum Patriği seçtiği Athenagoras; Türkiye vatandaşı olmamasına rağmen bir gecede vatandaş yapılıyordu. Üstelik Türkiye'de dine en sert tutumun olduğu devrede. Aradan kırk sene geçiyor; Batı Trakyalılar müftülerini seçiyorlar ama sonuç... İşte iki dinin ve iki milletin farkı...

Mehmet Emin Hocaefendi'nin ağır yaralanarak Müftülükten uzaklaştırılması Batı Trakya'da şok etkisi yapar. Resmi makamlar bu hareketin Müslümanları yıldıracağını hesaplarlar. Ama iş tam tersi olur. Beklenmedik gerçekleşir İskeçe'de. Televizyonsuz, radyosuz bir toplum; gönül çağrısı ile davet edilirler İskeçe Meydanına.

En uzak köyler bile akar İskeçe'ye. Kimi yaya gelir, kimisi traktör römorkunda kimisi at arabasıyla. Beli bükük, iki elinde bastonu ile zor yürüyen ak sakallı kocalar, siyah feraceli beyaz yaşmakları ile nur çehreli nineler, ellerinin kınası ile genç kızlar doldurur İskeçe Meydanını. Şok üzerine şok yaşanır Yunanistan'da. Gönül daveti tutmuştur. Ama karşı tarafın fanatikleri boş durur mu? Masum kalabalığa sert tepki verirler. Başta polisler olmak üzere masum halkın üzerine insafsızca saldırırlar. Çoğunluğu kadın ve çocuk onlarca kişi yaralanır. Beli büyük ninelerin kar gibi beyaz yaşmakları, yüreği yaralı dedelerin ak sakallı kızıla boyanır. Üstelik

yaralıları hastaneler de kabul etmez. Çaresiz sınır apar topar geçilir ve Edirne'ye getirilirler.

Yunan Makamları olayları bastırdık derken Batı Trakyalılar yeni bir şok dalgasına sebep olurlar. Camileri kapatırlar. Öyle ya Allah Resulü yeryüzünü mescit kılmamış mıydı? Mescitler Dırar Mescidine dönecekse; Medine'deki Abdullah bin Übeyy'in mescidi gibi fitne ve nifak tohumları saçacaksa varsın kapalı olsun denir ve camiler kapanır. Tam 45 gün sürer bu durum.

Berat Kandili yaklaşınca camilerin kapalı kalmasına dayanamaz Hocaefendi; açtırır mescitleri. Bir de kandil mesajı yayınlar, imzasını " Seçilmiş İskeçe Müftüsü" diye atar. Vay efendim senmişin bu ünvanı kullanan? Hemen dava açılır Hocaefendi hakkında. Dava formalitedir, sonucu baştan bellidir. Medeniyetin beşiği denilen Yunanistan'da hukuksuzluk olur mu hiç?

Hocaefendi yargılanır ve baştan belli olan karar sadece hakime onaylatılır ; On ay hapis. Hocaefendi'yi hapisle cezalandıracaklarını zannedenler; Müslümanları tanımamaktadır. Çünkü Müslümanlara göre hapis; Hazreti Yusuf as'ın mekanıdır, Mevla Teala ile baş başa kalacakları bir halvethanedir. 6,5 ay bir tek müslümanın olmadığı Larissa kentinde tutuklu kalır. Hapiste mide kanaması geçirir ve mecburen tahliye edilir. Geri kalan cezası affedildi zannetmeyin hemen; kalan 3,5 ay para cezasına çevrilir ve Hocaefendi'den tahsil edilir.

Davalar davaları getirir. Yüzlerce yıl ile yargılanır. Mahkemeler Hocaefendi'ye toplamda seksen ay hapis cezası verirler. Mahkeme süreci ayrı bir safhadır. Hocaefendi'ye eziyet olması için duruşmalar yüzlerce kilometre uzaklıktaki şehirlerde yapılır. Mahkeme için bir tek müslümanın olmadığı şehre giden Hocaefendi'yi çirkin protestolar bekler. Gönül adamı davasından vazgeçer mi? Hocaefendi düşmanlık bile göstermez; sadece acır. Hak ve hakikatten uzak; ruhları kararmış bu zavallılara kızamaz bile.

25 Nisan 2003 Cuma günü Hocaefendi Cami'de sabah namazını kıldıktan sonra evine dönerken sokakta saldırıya uğrar. Kalbi kara, ruhu kalbinden de kara saldırgan Hocaefendi'yi ağır yaralar. Başına aldığı darbelerle beyin kanaması geçirir. Uzun müddet İstanbul'da tedavi görür. Tedavi sonrası gene İskeçe'ye döner. Ama davadan vazgeçmez.

9 Eylül 2006 Cumartesi günü sabah evinde karaciğer yetmezliği nedeniyle Er-Refikül Ala'ya en yüce dostuna kavuşur. Ertesi gün İskeçe'de; mahşeri bir kalabalık ile sırlanır.

O arkada gözü yaşlı bir cemaat bıraktı. Gök kubbede bıraktığı bir hoş seda ise nicelerini

imrendirecek cinsten. Yoklukla, acıyla, hapisle geçen acılı ama güzel bir ömür ile amel defterini mühürledi. Makamı cennet olsun. Allah bizleri de Hocaefendi gibi korkmayan, yılmayan, vazgeçmeyen imanı kavi, ruhu metin kullarından eylesin.

Rumeli'nin son sarıklısının ruhu için el-fatiha.!